

21

A Társaság

Hohenlohe-Schillingsfürst Mária hercegnő
és vőlegénye, melnhofi báró Mayr Ferenc.

Kosel műterem felvétele.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 2.

Old American

különlegességek egyszerű kalapokban

Telefon: 169-97.

Budapest, Belváros
 IV., Egyetem-utca 3. sz.

HUT-
 SALON PONGRÁCZ MARGIT NŐI-
 KALAPOK
 TELEFON: 68-43. TÜR-ISTVÁN-U. 8.

Modern bélelt levélpapírosok és bor-
 tékok névnyomással megrendelhetők:

Fröhlich és Feldmann
 Budapest, Kertész-utca 43.

Felner-Dénes Pál fantasztikus regénye
 olyan, mint
Az árnyékember egy opium-
 álom: eleinte szeliden ringat, majd örvénylő
 érzések, vad szenvedély és tomboló gondo-
 latvihar misztikus szimfóniája. Ára 6 korona
 60 fillér. Megrendelhető „A Társaság”
 kiadóhivatalánál Budapest, IV. ker., Reál-
 tanod u-utca 18. z. Postaköltségre külön
 65 fillér küldendő.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosé
 Sport

CORSO MOZI

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA.

A MAGYAR KINEMATOGRÁFIA MESTERMŰVEI
 KERÜLNEK ÁLLANDÓAN BEMUTATÁSRA
 MINDEN HÉTEN SZENZÁCIÓS ÚJ MŰSOR
 AZ ELŐADÁSOK PONTOSAN
 5, 7, 9 ÓRAKOR KEZDŐDNEK.

POLITIKA

cimmal havi folyóirat indult
 : meg november havában :

Főszerkesztő :

ZLINSZKY ISTVÁN.

Felelős szerkesztő :

DOBAY ISTVÁN dr.

Nagyérdekeségű politikai, szociológiai és nemzetgazda-
 sági közlemények. Hazai és külföldi munkatársai a közélet
 kitűnőségei. Előfizetési díjak : Egész évre 24 kor., félévre
 12 kor., egyes szám ára 2 kor., bővített szám ára 3 kor.

Szerkesztőség és **VI., Reáltanoda-utca 18.**
 kiadóhivatal :

Telefon: József 25-11.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
21-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 40 kor., félévre 20 kor., negyedévre 10 kor. Egyes szám ára 1 kor.

Budapest,
1918. május 26.

Kiss Erzsébet.

Janka műterem felvétele.

A német trónörökös.

Tűzkereszt.

Irta Drasche-Lázár Alfréd.

Regény.

Ma pedig lévén május huszadika, elmúlt öt hónap anélkül, hogy életjelt adott volna magáról!

— Igaza van, de gondolja meg, hogy ön talán mindennap olyan hajvizet használ, amelyet én kotyvasztottam heteken keresztül Davies vegyi laboratóriumában. Ez a foglalkozás csak szintén nem képesített arra, hogy Barkerékhez járjak? Vagy öröme telt volna abban, ha a komornyikja egyszerűen kidob?

— Ugyan menjen! De ami a hajvizet illeti, csakugyan ismerem, sőt használtam is egy ideig, épp úgy mint a «Lionol-cream»-et, meg Davies világhírű bőrfinomítóját.

— Ne mondja! Hát olyan kitűnőek ezek a készítmények? Ha találkozom Davies mesterrel, ezt okvetlenül elmondom neki! Boldog és büszke lesz!

— Ne mondjon neki semmit sem, mert nem az ő kedvéért tettem tönkre a hajamat és a bőrömet, legyen nyugodt! Május ötödike óta egyébként ismét visszatértem a régi jó párisi gyártmányaimhoz, miután a Tensionalnak semmiképpen sem tudnám hasznát venni!

Magnus oly jóízűen nevetett, hogy a kagyló csak úgy harsogott.

— Mondja csak: detektívvé figyeltet megem, vagy micsoda, hogy ilyen kitűnően van informálva mindenről, amit teszek?

— Csak nem képzelem, — felelte Geraldine és elpirult. Önkéntelenül elfordította a fejét a telefonkészüléktől.

— Egy kérésem volna magához, Miss Barker, remélem, nem veszi szerényletlenségnek hogy...

— Csak bátran. Talán szóljak Panak valamiért?

— Nagyon köszönöm, de a kérésem egyenesen magának szól.

— Annál jobb. Halljuk!

— A barátaim azt mondják, hogy jelenlegi állásomban okvetlenül kell, hogy tisztességes lakásom legyen. Már fogadtak is egyet számomra.

— Hol?

— Jersey Cityben, a North-River partján...

— Miért éppen azon az istentelen vidéken?

— Közel van a telepünkhöz.

— Rémes! Micsoda láрма! No és?

— Most be kellene rendeznem hat szobát...

— Elég az magának?

— Attól tartok, hogy igen. Nem tudna nekem ajánlani valakit, aki azt helyettem elvégezné? Bizonyára százával ismer olyan megbízható céget, amelyre rálehetne bízni a dolgot! Én tudnillik egész nap az irodában ülök, de ettől eltekintve, nem is igen értek az efféléhez.

— Jaj be kedves!

— Másrészt, ha már butorokba kell ölnöm a pénzemem, mégis azt szeretném, hogy jóízű, csinos legyen minden! Azért kénytelen vagyok már most kijelenteni, hogy Barker-árakat nem tudok fizetni.

— Oh kérem! Én sem szoktam kidobni a pénzt az ablakon! De várjon csak, kit is ajánlhatnék én magának? Tudja mit? Van egy ideám: jöjjön el hozzám teára, nyugodtabban beszélhetjük meg a dolgot!

— Kész örömmel, hisz én is ilyesmire gondoltam, csak hogy most nem igen érek rá teázni...

— Hát jöjjön el ebédre!

— Mikor?

— Amikor akarja. Ma. Vagy jobb lesz holnap! Van kedve?

— Van, de mégis, így? Nem is viziteltem maguknál.

— Mi nem vagyunk faxnis emberek, biztosíthatom. Ha éppen akarja s ha megnyugtatja a lelkiismeretét, küld két névjegyét el a politesse est faite. Tehát eljön holnap?

— Hány órakor?

— Hétkor szoktunk ebédelni, de ha hét korai magának, lehetne később is.

— A viláért sem, nagyon köszönöm. Hétkor ott leszek!

— Helyes. Halló?

Már nem felelt senki. Geraldine sajnálkozva tette le a hallgatót és felkelt.

Nyitott ablakhoz lépett és mélyen föllelegezve, teleszitta magát a kertből áradó tavaszi levegővel.

— Tudtam, — szólt halkán, aztán kikönyökölve, elmerült gondolataiba. Magnus alakja tűnt föl előtte. Láta, mint akkor, amikor először pillantotta meg a fedélzetén, majd később, mikor a «Deutschland»-on itt-ott titokzatosan fölbukkant és ismét eltűnt a sötét-ségben vagy az utasok között. Eszébe jutott merész elhatározása, amikor megszólította a partraszállás pillanatában, valamint öröme, amikor viszontlátta a Waldorf-Astoriában, végül utolsó találkozásuk Washingtonban, amikor a Northey-gyerek társaságában volt...

Geraldine ismét nagyot lélezett, vagy sóhajtott talán? Aztán karperecórájára vetett egy pillantást. Fél hat volt. Megnézte a naptárt, amelyre föl voltak jegyezve teendői, illetve a napi program. Délután: levélírás (Elinor!!), esetleg vizit Dorothynál (clou: Van Dyl ope-

raénekes), este: ebéd otthon; vendégek: Bob atyjával, Francis és menyasszonya, lord Braddon és neje, Pedro Loma, Buenos Ayresből.

— Jaj, be unalmas lesz! — gondolta, aztán szeretet nélkül eltaszította magától a naptárt.

Ebben a pillanatban betoppant Tommy. Ideges és szokatlanul sápadt volt. Mikor meglátta a nővérét, mintha megkönnyebbült volna, elébe ment, aztán még benézett a szomszédos szobába, nincs-e ott valaki, majd az íróasztal melletti karszékbe dobta magát.

— Örülök, hogy magad vagy, — mondta, — komoly beszédem van veled.

Geraldine megijedt.

— Mi történt? Miért vagy ilyen izgatott?

— Az vagyok? Lehet. Van rá okom. Hallgass ide: kilépek a Barker, Evans & Co. cég kötelékéből.

— Meg vagy örülve? — kiáltotta Geraldine.

— Korántsem. Most jövök az atyámtól és közöltem az old man-nel elhatározásomat. Keressen magának más diszponest.

— Szót sem értek az egészből! Összekülönböztetek?

— Igen.

— Miért nem engedted te? Mégis ő az idősebb, a tapasztaltabb, aztán az atyád!

— Tökéletesen igazad van, de éppen mivel ő az idősebb, be kell látnia, hogy bizonyos dolgokhoz csak akkor ért az ember, ha fiatal. És mivel én akarok nőül venni valakit, akit szeretek s nem ő, amint egyébként nem is teheti, mert hál' Istennek már van felesége: világos, hogy nekem van igazam.

— Tommy! Te meg akarsz nőszülni és... nekem nem szóltál egy szót sem? Csunya ember, te!

— Azért vagyok itt, hogy ünnepélyesen bejelentsem neked Miss Florence Grennel történet eljegyzésemet, mely ma délben luncheon alatt Sherry-nél ment végbe. Remélem, úgy fogod szeretni mint engem, még akkor is, ha utjaink ezentúl szétválának.

— Okvetlenül fogom szeretni, ha te szereted, — felelte Geraldine, — de kicsoda az a Florence Green? Most hallok róla először és nem emlékszem, hogy találkoztam volna vele a társaságban...

— Elhiszem, — felelte Tommy száraz mosollyal. — Abban az ugynevezett társaságban, amelyet te ismersz édesem, nem is találtam volna egy Florence Greent, nyugodt lehetsz! Hogy kicsoda? A világ legkedvesebb, legbájosabb, legmegennivalóbb teremtménye, aki úgy táncol, mint egy istennő! Ugy tud bánni a lábaival, hogy akár akarsz, akár nem: kell, hogy odaguruljon a szived elébe!

— Ez mindenesetre különös, — jegyezte meg Geraldine, — de még most sem látok tisztán...

— Mit nem látsz tisztán?

— Sok mindent! Például azt, hogy Pa miért nem akar tudni a dolgról...

— Ezt már csak kitalálhattad volna! Egyszerűen azért, mert nem akarja, hogy elvegyek egy — táncosnőt!

— Tehát táncosnő? — kiáltott fel Geraldine és összecsapta a kezét.

— Hát persze!

— Mama mit szól hozzá? — kérdezte Geraldine kis idő múlva.

— Még nem tud róla.

— Kétségbe fog esni szegény!

— Milyen buta vagy, igazán! «Kétségbe fog esni szegény!» Egészen úgy beszéltek, te is, meg az apád is, mintha Barkeréknak a jó Isten tudja milyen család-fája volna. Pénzt szerezni, gazdagnak lenni: szép dolog, helyes is, de feudális kiváltságokra nem nyujt alapot. Nem vagyunk mi arisztokraták! Amerikában élünk, — hál' Istennek!

— Nem arról van most szó, Tommy, — jegyezte meg Geraldine, — hanem a tisztességről!

Tommy felugrott.

— Mit akarsz ezzel mondani? — kiáltotta és öklével lecsapott az asztalra. — Csak nem akarsz kétségbevonni menyasszonyom tisztességét? Az öreg Green egy roppant derék és eredeti gentleman, aki tanársegéd volt az andoveri Punchard Heigh Schoolon és most nyugdíjából él feleségével együtt szerényen, de becsületesen. Az egyik leánya, Florence ikertestvére, genáilisan hegedül és csak néhány hónappal ezelőtt ment hozzá Paolo Solario világhírű olasz zongoraművészhez; ha jól tudom, még együtt is voltunk ősszel a hangversenyén...

— Emlékszem rá, illetve bozontos fekete sörényére, amelyet oroszánmódra megrázott, ahányszor belevágott a billentyűkbe. Szóval egész művészfamilia!

— Az, Roppant érdekes család.

— És Florence?

— Táncművésznő. Még pedig művésznő a szó legnemesebb értelmében. Akadémián képezte ki magát és eredetileg nem is gondolt arra, hogy föllépjen. De a színigazgatók annyira jártak a nyakára, hogy végre föladta elvi álláspontját és január óta csillaga a Madison Square-Gardennek. Egy este ötszáz dollárt kap. Ennyi pénzt egész életemben sem szereztem! Ismerdd el legalább, hogy ez nagyszerű!

— Elismerem. Azért engedd meg, hogy őszintén bevalljam: meg vagyok lepelve. Ez... ez...

— Nos?

— Ez egy meggondolatlan lépés részedről, Tommy. Bizom benne, hogy még nem mondtad ki az utolsó szót ebben az ügyben!

— De kimondtam. Elveszem Florence Greent és te is, mama is, Pa is csak gratulálhattok magatoknak választásomhoz.

— Azt hiszem túlzol kissé, de elvégre, ha így áll

A német trónörökös pár gyermekei.

a dolog, komolyan kell vele foglalkozni. Remélem azonban, hogy a hölgyed lemond a szinpadról!

— Igenis, a «hölgyem» le fog mondani, de nem a Barker-család iránti reverenciából, hanem azért, mert én úgy akarom. Majd találok magamnak foglalkozást, amely olyannyira biztosítja a megélhetésünket, hogy neki nem kell többé szereznie!

— Komolyan ott akarod hagyni Pat?

— A legkomolyabban. Ha az old man nem akar tudni a menyasszonyomról, én sem akarok tudni őrá. A helyzet világos.

— Nem, nem, édes Tommy, ennyire még nem vagyunk, majd beszéllek Paval!

— Kikérek magamnak minden beavatkozást, — felelte Tommy dacosan, — nekem nem kell protekció.

— Nekem pedig egész mindegy, kell-e neked a protekció vagy sem, — mondta Geraldine, — beszélni fogok Paval, mert szeretlek és nem akarom ezt a komédiát!

Tommy vállat vont, majd kissé feszélyezve így szólt:

— Sulyt helyezek rá, hogy megismerkedjél a menyasszonyommal...

— Én is, — felelte Geraldine kedvesen, de fölötte komolyan. — Gyermekkor jó pajtásod vagyok és nem kívánok egyebet, mint a boldogságot.

— Igaz ez?

— Igaz...

Pillanatig mozdulatlanul álltak, aztán Tommy kérdezte:

— Eljönne velem holnap reggel Greenékhez?

— Készséggel.

— Köszönöm. Tizenegy órakor érted jövök.

— Ma este velünk ebédelsz?

— Nem. A Paval lefolytatott kellemes eszmecsere után semmi kedvem ahhoz, hogy hosszú arcokban gyönyörködjem. Ha jól tudom, ma lesz itt az a brazilai zsirfolt is?

— Igen. Braddonék is, mások is.

— Éppen azért.

— Te persze színházba mész?

— Természetesen...

Másnap délelőtt Tommy pontosan megjelent tizenegy órakor a nővérénél, aki már teljesen felöltözve várta. Beültek az elektromos autóba és negyedóra múlva megálltak a Smith & Mc Nell' szálló előtt. Aztán bementek egy kis szalonba az első terem mellett, ahol fiatal nő jött eléjük. Florence Green volt.

— Édes Florence, — szólt Tommy, — a nővérem ég a vágytól, hogy magát megismerhesse, azért elhoztam magammal.

Florence vidám szürke szemét mosolyogva rá szegezte a Barker-leányra s miután meggyőződött róla, hogy nem volt föltétlenül ellenség, akivel szemben találta magát, kezét nyújtott neki.

— How do you do? — kérdezte, mintha már ezer esztendeje ismerné. Ugyanezt kérdezte tőle Geraldine is, aztán hozzátette:

— Ma nagyon kellemes odakünn, igazi tavaszi idő, ugy-e?

— Föltétlenül. Cseppet sem fülledt a levegő, pedig ilyenkor New-York már kellemetlenül meleg szokott lenni.

— Az igaz. Már örülök, hogy elutazom.

— Ez idén is Európába mennek?

— Nem. Bridgeportba megyünk, jó lesz a tengerben fürdeni...

Mialatt a két nő ezeket a semmitmondó szavakat váltotta, eszük óriás munkát végzett. Tekintetükkel átfurták egymás testét és igyekeztek minél többet kiolvasni abból, amit ott észleltek. Geraldine kellemesen meg volt lepetve. Ha százféle apróság és részlet meg is különböztette Tommy ideálját, különösen az öltözködésben azoktól a nőktől, akik a Barker-leány környezetéhez tartoztak, Florence mégis igen rokonszenves benyomást tett rá és mindenesetre érthetőnek találta, hogy férfi belészerethessen. Hogy annak a férfinak éppen a fivérének kellett lennie, azt mindazonáltal sajnálatraméltó véletlennek tulajdonította. Hát még az újságok...!

— Különösen nagy hálával tartozom önnek, Miss Barker azért, hogy nem engedi ezt a fiatalembert összeveszni az atyjával, — mondta most Florence. — Amilyen boldoggá tesznek Tommy érzelmei, annyira nem szeretném megzavarni a maguk családi egyetértését.

— Nem nemes gondolkozás ez? — kérdezte Tommy a nővérétől.

— Igen elismerésreméltó álláspont, — felelte Geraldine, — de Miss Green aggályai, sajnos, indokoltak. Szüleink, de kiváltképen atyánk, nem rajong a szinpadért és bizonyos idioszinkráziája van minden ellen, ami a szinpaddal összefügg.

— Öreg emberek rendszeren tele vannak bogarakkal, — jegyezte meg Tommy.

— Azért meg kell nekik bocsátani és meg kell őket győzni arról, hogy tévednek, — mondta Florence. — Az én atyám például Tommyt naplopónak tekinti és nem akarja elismerni, hogy amit végez, az munka.

— Ugy! — szólt Geraldine nehezen leplezett gunnyal.

— Igen, igen, — folytatta Florence, — Panak az a nézete, hogy minden férfinak azzal kell kezdenie, hogy ne legyen pénze. Csak ha maga szerzi a vagyont, tudja, hogy mi a becsület.

— Mr. Greennek tökéletesen igaza van, — hagyta rá Tommy. — Majd én is ott kezdem, ahol ő gondolja. Nem lesz pénzem. Ezen könnyű segíteni.

— Szóval, a nehézségek nemcsak Mr. Barker részéről állanak fenn, — jegyezte meg Geraldine ironikus mosollyal.

— Ez így van, — felelte Florence, — bár az a nézetem, hogy egyik atyának sincsen igaza, s így Panak sem.

— Nekem mindig igazam van, — szólt valaki a szoba másik oldaláról, még pedig Mr. Green volt, aki térden alul érő szalonkabátban, harangalaku pepitanadrágban, pipacsszínű fehérpetyes nyakkendővel és világos sárga cipőben, karján a feleségével belejtett. Az asszony divatját régenmult fekete selyemruhát viselt,

CAPHOCAL

a legjobb
TAP =
SZER

kicsinek, nagynak, egészségesnek, betegnek.

melynek derekára sárgás csipkegallér volt tűzdelve, mig vállán zöld selyem shawl lógott.

Tommy büszke volt a menyasszonyára, de leendő apósát és anyósát kissé röstelte. Ismerte Geraldine kényes izlését és tudta, hogy a két öreg lesújtó benyomást tesz majd rá. Eléggé feszélyezve végezte a kölcsönös bemutatást és Geraldine bizonyára jót nevetett volna, ha nem a leendő rokonságról lett volna szó.

Green a maga részéről igen természetesnek találta a helyzetet és csöppet sem volt zavarban. Jól megrázta Geraldine kezét, sőt meg is veregette.

— Csak szeressék a leányunkat, — mondta széles mosollyal, — majd meglássák, hogy angyal, még pedig igazi angyal, mert tud repülni, ha szárnyak nélkül született is. Hisz bizonyára már ön is gyönyörködött a művészetében, Miss Barker, nemde?

— Még nem, — jött ki csak nehezen a szó Geraldine szájából.

— Neeem? — csodálkozott Green és fölhozta a szemöldökét, miközben kérdően tekintett a többiekre.

Még elbeszélgettek vagy öt percig, mire Geraldine bucsuzott. Most ő nyújtott kezét Florencenak, aztán Tommyval együtt távozott.

— Hát, nem elragadó — kérdezte Tommy az autóban.

— Florence? Igen — felelte Geraldine, minden különös lelkesedés nélkül.

Miss Barker, aki bizott atyjának vele szemben gyermekora óta tanusított engedékenységében, ez esetben elszámította magát, mikor azt hitte, hogy könnyűszerrel üti nyélbe Tommy esetét.

Luncheon után, utánalopózott Barkernek, mikor ismét vissza akart hajtani a wallstreeti irodájába és becsalta a könyvtárszobába, ahol tudta, hogy nem zavarhatja őket senki sem. Elmondta, hogy Tommy kiöntötte előtte a szívét, valamint azt is említette, hogy délelőtt megismerkedett a Florence-szal. Majd kedvesen összetette a kezét és legszebb mosolyával igyekezett Barkert levenni a lábáról.

Barker csak hallgatott. Egyetlen egy arcizma sem mozdult meg. Csak, amikor Geraldine befejezte s előlről akarta kezdeni a kapacitálást, azt mondta:

— Végig hallgattalak, mert jó, ha az ember másnak a véleményét is ismeri. De nem tudtal olyat mondani, ami megmásítaná elhatározásomat. Ha Thomas — Barker először használta életében leánya előtt ezt a nevet Tommy helyett — akaratom ellenére elakarja venni Miss Greent: ám tegye — de ezzel köztünk vége mindennek. Táncosnő nem teszi be lábát házamba, amíg élek.

— De Miss Green tisztességes leány és csak néhány hónap óta lép föl nyilvánosan —

— És ha tegnap óta üzné a mesterségét, ennyivel sem változtatnám meg a nézetemet! — pattant fel Barker. — Te ehhez nem értesz. Egy nő, aki pénzért mutogatja bájait, az áruba bocsátja a testét és ez nem tisztességes dolog, ez becstelenség!

— Azt hiszem, hogy Pa tulszigoruan itéli meg ezeket a teremtéseket!

— Nem vagyok kíváncsi a nézetedre. Egyébként egész mindegy nekem, hogy rólam mi a véleményed és ha te, vagy az anyád meg meritek tenni, hogy a pártját fogjátok fivérédek, akkor vele mehettek a hová tetszik!

Barker oly brutálisan vágta utolsó szavait Geraldine szemébe, hogy a leány elsápadt. Így még sohasem beszéltek vele. De még mielőtt szólhatott volna valamit, atyja kisietett és becsapta maga mögött az ajtót.

A délután folyamán Tommy jelentkezett telefonon. Semmitmondó dolgok iránt érdeklődött, de Geraldine tudta, hogy mit akar.

— Beszéltem Paval, — mondta a leány és a szive összeszorult.

— No és?

— Hajthatatlan maradt.

— Gondoltam.

— És most mi lesz?

— Mi? Állás után nézek és aztán elveszem Florencet.

— Mamával már beszélte?

— Most akarok hozzá menni.

— Most, Tommy? Kérlek, ne tedd! Beszélj vele holnap.

— Miért? Valamikor csak meg kell neki mondani?

— Okvetlenül, de ma ne! Nagyon kérlek Tommy!

— Rendben van.

Hét óra lett. Soká tartott, Geraldine vagy huszszor nézte az órát s azt gondolta, hogy az idő megállt. De nem állt meg, hanem haladt előre, kinek gyorsan, kinek lassan, örökös egyformaságban. S így lett hét óra Barkerék házánál is.

Néhány perccel diner előtt automobil fordult be túlkölvve a Fifth Avenuei palota kapujába és Geraldine szive erősen dobogott, amikor Magnus belépett a szalonba. Kifogástalan frakk volt rajta, amelyen látszott, hogy nem Wanemakertől való. Magas, elegáns alakján úgy állt a ruha, mintha ráöntötték volna. Kék szeme alatt karikák voltak, látszott rajta a szellemi megerőltetés, de sápadt arcszine, megkeményedett vonásai, amelyek csupa akaratot árultak el, határozott föllépése még érdekesebbé tették Geraldine szemében, aki csak nehezen bírta leplezni elfogultságát.

(Folytatjuk.)

A német trónörökös pár gyermekei.

gróf Teleki Sándor 2-es cs. és kir. huszárhadnagy.
Janka műterem felvétele.

SHAKSPERE.

A Themze partján felépült a Globus
És a heroldok trombitája zengett:
— „Vizjárom népek és tengeri szentek,
Ma tarka talárt ölt Jocus és Momus!”

... Ő búsan ült egy vén bor-ház sötétjén
És myladyk fehér nyakára gondolt, —
S mig künn az utca vad zenéje tombolt,
Elmerengett a britt ég szürke kékjén:

Stratfordra gondolt és az ósdi házra,
A vig fattyuk borára és vadászta
Sir Thomas Lucy kertjében a multat;

S mig homlokára ős felhők borultak,
Kalamust kért és némán irni kezdte,
Hogyan történt a dán királyfi veszte.

EMŐD TAMÁS.

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kígyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
nlpp-, fall- stb. órák raktára. :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

A levelek.

Irta Pásztor József.

Mikor Solti belépett az asszony lakásába, senkit sem talált az ebédlőben. A hálószobából azonban az asszony friss, meleg csengésű hangja hallatszott:

— Mindjárt, Solti. Tudom, hogy maga. Öltözöm.

Solti szeme ittasan meredt az ajtó felé. Leült, de remegve hallgatta, nem hall-e valamit, talán az asszony cipője koppanását, a ruhája suhanását, valami édes semmiséget, ami a képzeletét mámorosan felzaklatja.

Az asszony hangja újra fölcsegett a szoba csendjében:

— Csak egy pár pillanat, Solti. Csak még a hajam...

És Solti ebben a pillanatban érezte, amint az asszony rózsaszínű ujjai fürgén, kéjesen merülnek meleg-fényű, bronzszínű haja hullámaiba. A szobából kiáradt, felé lengett az asszony ruhájának, testének tiszta, édes illata.

Solti körülnézett s meglepetéssel meredt a szeme a szoba sarkába. Egy kis asztalkán pompás bokréta állt egy öblös vázában. A szoba sarkába sietett s bámulta hosszan, égő arccal a bokrétát. A szeme még akkor is a virágra meredt, amikor az asszony halk léptekkel megjelent a szoba ajtajában és Solti felé nevetett frissen.

— No, Solti. Hát így fogad?

Solti hirtelen megfordult s az asszony felé villant a szeme.

— Kitől kapta ezt a bokrétát?

Az asszony diadalittasan nézett a szemébe.

— Hát ez érdeklí? Nem az én személyem? Megmondhatnám, de most már azért sem mondom meg.

A férfi szemrehányással, keserű tekintettel nézett az asszony arcába, s a szeme mélyén megvillant.

— Gyötörni akar, mondja?

Az asszony leült. Egy pillanatig melegen simogatta végig pillantása a férfit, de azután a szeme dacosan villant meg. Mélyen sóhajtott, az ujjai játszottak a könnyű ruhája alól fiatalos formával kiemelkedő térdén s a tekintete a férfi szemébe tüzelt.

— Attól fogadok el virágot, akitől akarok!

A férfi közelebb lépett hozzá. Fájó pillantással nézett a szemébe.

— Hát így? Azt hittem, hogy ma jobb lesz hozzám, hogy ma...

— Hogy ma a karjaiba borulok?

— Hát Klárka... Vagy nem bebizonyítottam, hogy szeretem. Bebizonyítottam ezerszer. Szeretem magát és akarom.

Az asszony kurtán felnevetett s egyik lábát átadta a másikra.

— Hát vegyen el. Itt vagyok.

A férfi felzaklatva nézett az asszony szemébe.

— Maga szabad, Klárka és talán... Talán szeret is engem?

Az asszony a fejét hirtelen lehajtotta.

— Talán igen...

A férfi nedves tekintettel nézett rá.

— Hát akkor... Mit kacérkodik mással... Vagy mit tudom én... Minek ez a virág?

Forrón áradt szava az asszony felé, amint folytatta:

— Ma úgy jöttem ide... azt hittem...

Elkapta az asszony kezét s lángolva tapadt szája az asszony ujjaira, aztán hirtelen a karjára szoritotta forrón az ajkait.

Az asszony elrántotta a kezét. Egy kicsit elernyedve mondta:

— Most menjen . . . Menjen, Solti. Akarom, hogy menjen . . .

Solti hidegen huzódott el.

— Jó, Klárka . . .

Az asszony a szemét félig lehunyva mondta :

— Így nem lehet én velem . . .

A férfi tekintete lobogva vágott felé :

— Játsszik velem !

Halk nevetés buggyant ki az asszony száján.

— Én ? Magával ?

— Hát mi ez, ha nem játék ?

Az asszony hosszan, busongó mosollyal nézett Soltira.

— Mit tudhatja maga, hogy mi ez . . . Mit tudhatja egy férfi, hogy mi ez ?

A férfi hirtelen vágyal nézett fel az asszony arcába.

— Ki tiltja magának, hogy szeressen s hogy az enyém legyen ?

Az asszony kihívóan nézett vissza rá.

— Senki.

— Hát akkor ?

— És mégis most azt akarom, hogy most menjen haza, Solti. Ha egy virágbokrétát lát nálam, mindjárt megvádol. Ne így, Solti. Most menjen. Majd ha nyugodtabb lesz, akkor jöjjön.

A férfi szemelázás fájdalommal meredt az asszonyra.

— Egyszer majd nem jövök, Klárka !

— Amig szeret, jön.

— De ha maga csak gyötör ?

Az asszony hirtelen fölállt. A kezét nyújtotta a férfi felé. Az arcába hirtelen pir szaladt, amint mondta :

— Na, Isten vele, Solti.

S már is belibbent előle a másik szobába. Solti tétován nézett utána. Lépett egyet-kettőt, azután elment.

Mikor becsukódott az ajtó utána, az asszony az ajtóhoz támasztotta a fejét s gyönyörítisan susogta :

— Szeretlek ! Szeretlek ! Te édes ! Nem is tudod, hogy mennyire szeretlek . . .

A karjait a levegőbe tárta, beleölelt a levegőbe s lázas ajkakkal sutogta :

— Minden gondolatom a tied. Te kedves ! Te drága ember !

Aztán mint az őz, futott a nappali szobájába.

Leült az íróasztalához, levélpapírt vett elő s vagy tíz forró, szerelemtől égő sort vetett a levélpapírra. De a nevét nem írta alá a levélnek.

— Az írásom nem ismeri. Soha egy sort nem látott tőlem, — susogta, — amint beragasztotta a levélborítékot.

Mikor reggel Solti kibontotta a levelet, boszusan lökte el magától.

— Már megint ez a levél — mondta magában —

Ki mulat velem ? De mégis különös. Napról-napra.

Aztán felvette a levelet, gondolkodott egy kicsit.

— Vajjon ki lehet ?

S a gondolatai végigcikkáztak a nőismerősei között.

— Eh !

A homloka hirtelen elborult s a szemébe nedvesség szökött.

— Csak tőle kapnék egyszer egy ilyen forróhangu, odaadó levelet !

Délután beállított az asszonyhoz. Egy fiatal férfi jött ki éppen tőle.

— Ki volt ez a férfi ? — kérdezte felindulva Solti.

Az asszony hosszan, szeliden nézett rá.

— Solti !

— Akarom tudni, hogy ki volt ?

Az asszony dacosan vágott vissza :

— Én pedig nem akarom megmondani.

Solti arca vörös lett.

— Hát mi ez, Klárka ?

— Semmi. De nincs joga beleavatkozni az én ügyembe. Érti ? Azért, hogy szeret, nincs

joga nyersen rámtámadni.

— Bocsánat, Klárka — szólt fájdalmasan.

Aztán meghajította magát. A szeme felhős volt.

— Azt hittem . . . De látom ma megint rosszkor jöttem.

Elment. Mikor kilépett az ajtón, az asszony az arca elé tartotta a két kezét. Fölsírt.

— Hátha egyszer csakugyan nem jön többet !

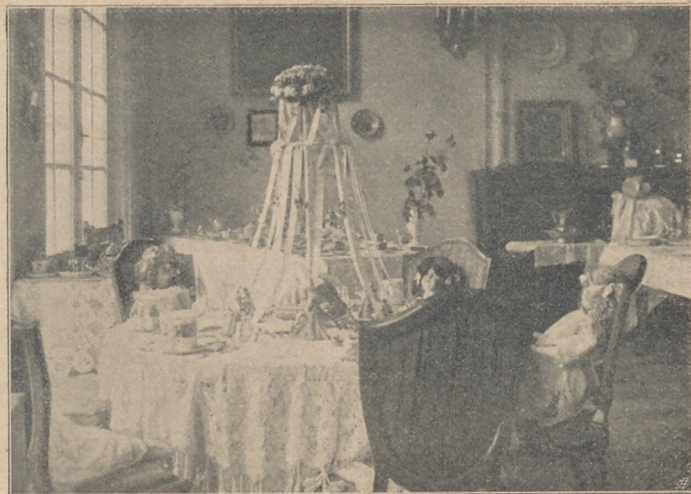
Aztán mosolyogva, áradozva, becézó gyengédséggel susogta a levegőben a szavakat :

— Édes párom, te. Már régen a tied vagyok. Egé-

Hoór Hajna.

Janka műterem felvétele.

A terített asztal kiállításról. 1. Dr. Egerer Gedeon „nagyapapa“ asztala és reggeli asztala. 2. Krausz Pálné „Baby születésnapja“ asztala. báró Herczog András felvétele.

szen a tied. De azt akarom, hogy . . . Azt akarom, hogy még jobban szeress.

Solti reggel megint kapta a levelet. Hidegen, közbömbösen forgatta a kezében a papirlapot.

— Ha ez nem mánia, akkor szerelem. Ilyen szavak! Ez a szerelem.

Vállat vont s bedobta a levelet a többihez, az íróasztala fiókjába.

Estefelé az asszonyt egy autón látta egy férfivel. Később felment hozzá. Szomorúan, komoly elhatározással nézett az asszonyra s valami fanyar mosoly játszódott a szája körül.

— Nem, Klárka . . . Nem kérdem, hogy ki volt . . . De ezt én nem bírom . . . Így nem bírom . . . Ha nyers voltam is néha, követelő, hát csak azért, mert nagyon szeretem.

Belenézett mélyen az asszony szemébe s szomorúságtól remegő hangon kérdezte:

— Hát ne adjanak egymásnak semmit, akik egymást szeretik?

Az asszony ránézett

— De igen,

— Mit adott maga?

Az asszony elpirult.

— Én adtam . . .

— Mit?

Az asszony zavartan sütötte le a fejét.

— A gondolataimban . . .

— Mit tudom én!

— Maguk semmit sem tudnak . . .

Solti hosszasan nézett végig az asszonyon, aztán körüljárt a szeme a szobában, majd újra az asszonyra szaladt a pillantása.

— Elutazom, Klárka, — szólt halkán.

Az asszony vére az arcába szaladt, a szeme megrebbent, a szive hevesen vert, de csak annyit kérdezett kurtán:

— Mikor?

— Holnap este.

— Hány órakor?

— Nyolc órakor.

Mikor Solti másnap reggel fölébredt, már éjjeli szekrényén hevert az ismerős levél. Fanyar mosollyal megforgatta a kezében, aztán föl sem bontotta. Olvasatlanul dobta a többi közé.

Délután csomagolt, de gondolatai mindig az asszonynál jártak.

Délután öt felé csengetést hallott.

Egy hölgy van itt, nagyságos ur — jelentette az inasa.

— Miféle hölgy?

— Nem tudom . . . Nem mondta meg.

Solti kinézett az előszobába. Elsápadt. Az asszony állt előtte. Hang nélkül rebtent elibe. Megfogta a kezét s bevezette a szobájába.

Az asszony leült. Körülnézett. A fátyolt felhuzta a kalapjáról és szemérmesen, pirulva mosolygott rá Soltira.

— Klárka! Klárka! — susogta a férfi.

Az asszony halk hangon mondta:

— Én is szeretnék elutazni, Solti.

A férfi csak ámult, bámult.

— Hová, Klárka? Hová?

Az asszony pihegett. Lesütötte a fejét.

— Ahová maga.

A férfi hozzáugrott. Átkarolta s az asszony ajkaira tapadt a szája.

— Klárka, édes Klárka!

Elutaztak. Mintha hideg hegyről zuhantak volna bele virágok közé, egy illatos völgybe.

Mikor hazajöttek, Solti az összegyűlt postáját nézegette. Egyszerre eszébe jutottak a levelek.

A terített asztal kiállításról. Lingel Jánosné biedermeier asztala. báró Herczog András felvétele.

Kihuzta az íróasztala fiókját s maga elé rakta a leveleket. Az utolsót, a felbontatlant maga elé tette. Gondolkozott, aztán becsengette az inasát. Odamutatta neki a levelet.

— Mondd, Pista. Ilyen nem jött egy sem?

Az inas ránézett a levélre s a fejét csóválta.

— Ilyen nem, nagyságos ur. Egy sem.

Solti a fejét csóválta s hirtelen felbontotta a levelet. Csak annyi állt benne:

»Hát nem sejtet mégsem, hogy ki vagyok? Nem bírom tovább. Szerettelek. Meghalok. Isten veled.«

Solti elsápadt. A keze remegett, amint a leveleket összerakosgatta s beledugta ujjaira az íróasztala fiókjába.

Aztán mindennap elővette őket. Olvasgatta újra elülről, meg újra elülről, sorba mind.

S valami csendes rezignáció, fájdalmas szelid tudattalan vágyakozás szállt a lelkébe.

— Ki, lehetett?

Fölbukkantak az emlékében fiatal, álmodó szemű leányarcok. Szemek, amelyek pillantása megrögződött az emlékében. Érzett régi meleg, odaadó kézzorításokat, egy kis szoknya szemérmes, halk érintését.

— Ki lehetett?

Egyszer egy este az asszonyhoz ment. A szerelmük már kiforrott, nyugodt hullámszerű volt, mint a boldog házastársaké. Az érett nyár arany verőjében pihentek fantázia nélkül, édes, szelid, megbékélt örömben.

Az asszony talán még jobban érezte, hogy mi ez, hiszen az asszonyok mindig közelebb állnak a megértéshez.

Puhán simult karja a férfi nyakára s az arcát gyermekesen szorította a férfi arcához.

Mikor kibontakoztak egymás karjából, az asszony hosszan, csillogó szemmel nézett a férfire.

— Szeretted-e valaki így téged valaha?

A férfi ránézett, elkomolyodott.

Az asszony hirtelen felé hajolt. A haja az arcát érintette.

— Akarom. Felelj.

A férfi szája körül mosoly játszott.

— Hát, Klárikám...

Az asszony a térde elé ereszkedett a szőnyegre s a tekintetét gyermekes esdekléssel emelte föl rá.

— No, felelj.

— De nézd, Klárikám...

— Akkor is mondd meg, ha azt hiszed, hogy valaki jobban szeretett.

A férfi eltűnődve mondta:

— Hát egyszer... Nemrégiben... Amikor téged éppen annyira szerettelek s te olyan nehezen hallgattál meg, leveleket kaptam.

Az asszony sunyi mosollyal emelte fel a fejét.

— Leveleket? Kitől?

— Azt nem tudom. De tele volt forró, szenvedelmes vallomással minden levél. Eleinte azt hittem tréfa, de később láttam... ennyira már ismerem a női lelket s az asszonyi irást... Később láttam, éreztem, hogy igaz.

Az asszony a férfi térdeire fektette a tenyerét s meleg odaadással sugárzott tekintete a férfi arcába.

— S nem is sejtet, hogy ki volt?

— Nem. Egyszerre vége volt. Éppen akkor, mikor... Mikor eljöttél hozzám... Az utolsó levélben azt írta, hogy meghal... Hogy érettem...

— Ó! — kiáltotta az asszony s a kis ujja hegyét a szájába dugta.

Aztán felkuszott a férfi ölébe, odasimult hozzá, mint a macska, a szeme meleg fénnel lobbant a férfi szemébe.

— És te... Nem is sejtetted volna, hogy a leveleket ki írta?

— Nem.

— És azt hiszed, hogy ez volt... hogy ez volt, aki legjobban, legforróbban, legmélyebben szeretett.

A férfi maga elé meredt.

— Ez volt. Tudom...

Az asszony forrón bujt a férfi arca mellé.

— És igazad volt.

A férfi komolyan, csodálkozva kérdezte:

— Honnét tudod?

Az asszony gyorsan egy csókot nyomott a férfiarcára.

— Mert a leveleket én irtam.

Felugrott. Fülég pirult. Elkomolyodott az arca. Sójajtott s áhitatosan emelte a fejét a levegőbe.

— Istenem!

A férfi csodálkozva emelte a tekintetét rá.

— Mit mondasz? Hogy te irtad?

Az asszony elmélyedő, komoly pillantással nézett rá.

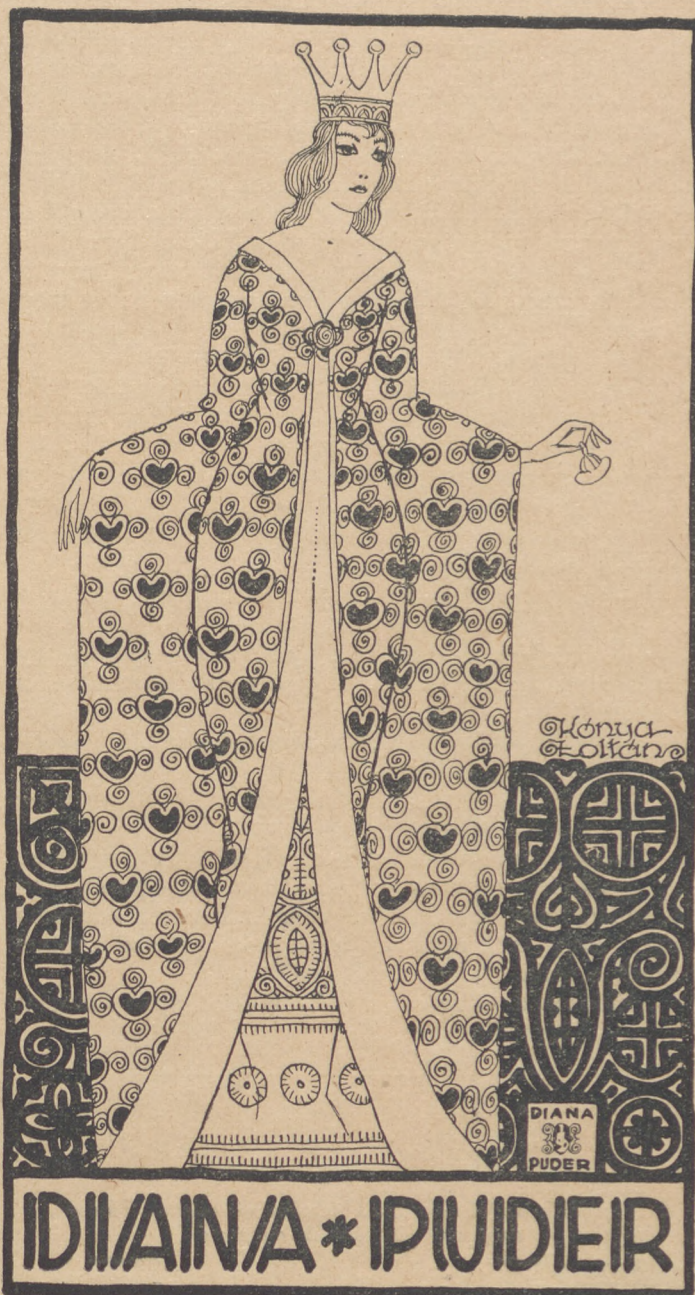
— Sohasem sejtetted?

— Nem.

— Nem vetted észre, hogy titkolom az írást is előtted... Azt hittem magad jössz rá.

A férfi hűvösen mondta:

— Nem sejtettem.

Az asszony leült. Lehajtotta a fejét. Az emlékek megédesegett fájdalmába fürdette a lelkét, amint beszélni kezdett:

— Mikor elmentél tőlem, mindig tele volt a lelkem veled . . . Nagyon szerettelek . . . Hát így mondtam meg neked mit érzek.

— De éppen akkor? Mikor olyan dacos voltál? Az asszony pirulva mondta:

— Mit tudod te? Hát éppen akkor . . .

Elsuhant tekintete a férfi szeme előtt mint a napfény.

— Mit tudod te? — susogta lassan. — Mit tudod te? Hát, látod, azt se tudtad, hogyan szerettelek legjobban. Odanyomta az arcát a férfi arcához forrón, de a férfi meg sem mozdult.

Az asszony elhuzódott s rámeredt szeme a férfire.

— No?

A férfi szomorú mosollyal nézett rá.

— Minek mondtad meg? Hogy te voltál?

Az asszony egy kicsit megriadva nézett a férfire.

— Hát nem örülsz?

A férfi egy kis zavarral felelte:

— Örülök . . . hát hogyne . . .

De hűvös maradt.

Az asszony hosszan, mélyen ránézett, majd elkapta a fejét s dacosan kimeredt tekintete az ablakon.

Mikor a férfi hazament, kihuzta az íróasztala fiókját s elővette a leveleket. Még egyszer elolvasta mind. A lelke fürdött valami nagyon távoli, csalóka, elmosódó álmokon. Ringatta a lelkét álmatagon, szemét lehunyva, mint valami bággyadt, alvó vizű tavon.

Elakarta dobni a leveleket, de összeszedte s bezárta gyengéden, rezignáltan mind a fiókba újra.

Mikor reggel felébredt, egy pillanatig mint a kábaságba beragyogó kérdés aransugara rebtent meg előtte újra:

— Ki volt?

De aztán föleszmélt. Az asszonyra gondolt. Az érett, ismert testére. A szerelmére, amibe már minden titok, hév és kívánság beleáradt, ami beleáradhatott.

Mikor este találkoztak, egy kicsit gyanakodva néztek egymásra.

A férfi észrevette, hogy az asszony sirt, de nem kérdezte, miért.

— Elutazom, — szolt — s rárebbent az asszonyra a szeme, de csak rövid időre.

— Jó, — felelte az asszony hűvösen, pedig úgy érezte, hogy a szive valami végtelen súly alatt hirtelen leszakad.

Mikor a férfi elment, az asszony a keblére szorította a kezét.

— Talán most igazán meghalok, — susogta, — De mit ér most már veled?

Lassan sirt, aztán hirtelen felállt. A szemében fény gyult. Besietett az íróasztalához, levélpapírt vett elő, tollat, hogy írjon, hogy gyengéd, becézett szavakba öntse, amit érez újra, de a papíron az első betűnél elakadt a tolla.

Eldobta a tollszárat s mélyen felsóhajtva susogta:

— Nincs folytatása . . .

Vályi Nóra.

Janka műterem felvétele.

A Társaság

Cimképünkhöz. Hohenlohe-Schillingsfürst Mária hercegnő Hohenlohe-Schillingsfürst Konrád hercegnek, öfelsége volt főudvarmesterének és feleségének Schönborn-Buchheim Franciska grófnőnek első leánya. Völegénye Mayr v. Melnhof Ferenc báró, az 5. huszárezred tartalékos főhadnagya, néhai Mayr Ferenc báró és özvegye másodsorú férjzett Stubenberg grófné születt Tinti Matild báróné fia. Az ifju jegyespár esküvője június elején lesz.

*

Tarnay művészdélutánja. A kifogyhatatlan ötletességű Tarnay Alajos június 4-ikén délután 5 órakor Tóth Lőrinc-utcai villájában művészdélutánt rendez a gyóni hadiárva ház javára. A prológust Csillag Teréz, a Nemzeti Színház örökös tagja mondja. Bazilidesz Mária az Operaház tagja és Kallós Erzsébet duettje, Hegyi Emánuel zeneakadémiai tanár zongorajátéka és Schiffer Adolf zeneakadémiai tanár cello-száma teszik teljessé a magas színvonalú műsort, amelyet méltóan egészít ki Vay Péter gróf c. püspök beszéde. A hangverseny után a bridgezők számára bridge-asztalokról gondoskodik a fáradhatatlan házigazda.

*

Lovasünnep. A legszebb társasági esemény júniusban az 1-es honvédhuszárok lovas kerti-ünnepe lesz, amelyre nagyban készül az előkelő társaság. Az ünnep sátrai között A Társaság is sátrat állít, amelyben Bárczy Berta, Belatini-Braun Marietta, Chyzer Éva, Éber Vilike,

Rácz Daniel

Női jelöltök, angol kosztümök és alkalmi toilettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberács”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

Horváth Erzsébet, Hoór Hajna, Kiss Erzsi, Kiss Margit és Ily, Mikecz Károlyné, Őszi Kató, Rupp Margit, Szávozd Annie és Wagner Mária fognak árulni.

*

Kerti ünnep. A szeszélyes májusi időjárás is kedvezett a Zsófia Leányegyesületnek és kerti ünnepe a Gerbeaud városligeti pavillonjában pompásan sikerült. A bájos fiatal lányok buzgalma tizezer koronát szerzett a jótékony célnak — és egy nagyon kedves délutánt a társaságnak. A kerti ünnepen megjelent Zsófia főhercegnő, akit Mailáth Stefánia grófnő elnök, Szécsen Erna grófnő és Bissingen Lilly grófnő társelnökök, Kövesligethy Erzsike és várkonyi Fodor Friderika ügyvezető alelnökök és rácalmási Pajzs Sári a vigalmi bizottság elnöke fogadtak. A főhercegnő hosszasan időzött minden sátornál, végignézte a Modern Babaszínpad előadását, közben Strobl Alajos tanár a főhercegnő jelenlétében leleplezte Augusztina főhercegasszony pompásan sikerült új márványszobrát. Teázás után a főhercegnő a legőszintébb megelégedésének nyilvánítása mellett távozott.

Atrakció, multság volt bőven. A sorsjegysátorban megejtett sorsolás szebbnél-szebb műtárgyakkal ajándékozta meg a szerencsés nyerőket. Ebben a sátorban: gróf Mailáth Józsefné, aki a tárgyakat gyűjtötte és a rendezés lelke volt, gróf Szécsen Miklósné, gróf Bissingen Rezsóné, gróf Mikes Jánosné, rácalmási Pajzs Gyuláné, dr. Horváth Mihályné, Mailáth Stefánia és Erzsébet grófnők, Széchényi Henrietta grófnő, Hadik Ilma, Margit és Hella grófnők és Horváth Erzsébet voltak.

A szerencsekerék-sátornál a fáradságtalan Ballagi Márta és Kövesligethy Erzsi vezetésével a következő lányok buzgólkodtak: Helvey Franci, Hoór-Tempis Erzsi, Kmety Irén és Melinda, Kövesligethy Erzsi, Sebestyén Ella, Siegescu Edith, Vásárhelyi Klári.

A virágsátor előtt Gerlóczy Ilona jószolt nagy népszerűség közepette szellemesen és jókedvvel. A virágsátorban Csuppay Lili, Fodor Friderika, Hampel Beatrice, Mezey Mici, Moschak Germain, Ország Róbertné és Szalay Béláné árultak.

A pezsgősátorban Freddel Olga, Hegedüs Erzsi, Sándor Stefánia, Topics Klári és Nagy Ágnes, Gerley Márta, Kerekes Annus mérték a gyöngyöző italt.

A trafikátorban Jánosi-Engel Ilona, Karsai Vally, Kőszegh Erna, Papp Jella, Somogyi Rózsa, Stein Kató és Tornay Erzsébet bárónő árulták a jóféle dohányt.

A járó-kelő árusok között Áldor Lili, Győrössy-Csepreghy Mária, John Sári, Mahler Frigga, Pakots Viktoria, Ribner Györgyi, Tuszkay Annie és Emmi és Vajda Katinka ügyeskedtek.

Planétát árultak: Bernauer Lujza és Hevesi Erzsébet. A Jancsi bohóc éneke után Horváth Erzsébet tányérozott bőséges eredménnyel.

A Társaság sátora is előljárt a gyűjtésben. Major Henrik rögtönzött pompás karikaturáiból 294 K volt sátorunk bevétele, bájos és ötletes leánygárdánk: Bárczy Berta, Belatini-Braun Jenatte, Éber Vilike, Hoór Hajna, Jeszenszky Dóra, Kiss Emi, Őszi Kató és Szávozd Annie pedig 1192 koronát gyűjtött. Összes gyűjtésünk tehát 1486 K volt. Ezenkívül több mint 300 kis miniatűr »A Társaságot« adtak el a sátrakban. A kis »A Társaság« e külön számába, amely a kerti ünnep egyik legkedvesebb meglepetése volt, ez alkalomra Farkas Imre irt bájos ajánlást, amelyet itt közlünk:

AJÁNLÁS.

Nincs búsabb, mint az ifju lány szeme,
Ha mosoly helyett könnyel van tele.

Nincs búsabb, mint az ifju lányka lelke,
Ha kora-gond felhőjét rálehelte.

Óh ti, akikre csak nevet az élet,
Ne feledjétek, hogy vannak szegények,

Akiknek fényt és rózsakoszorút ad,
Ne feledjétek: vannak szomorúak,

Kik nem tudnak kacagni, bizni, hinni —
Pedig vágyódnak s fiatalok, mint ti.

Szép, nyiló, üde pompázó virágok!
A fényből, ami leragyog tirátok, —

Az örömből, mely köröttetek reszket,
Adjatok szegény testvéreiteknek!

Farkas Imre.

*

Hangverseny. Sipeki Balás Béla és felesége Hermina-uti villájukban a Szegénygondozó Egyesület Anya- és Csecsemő Üdülő Otthona és részben a székesfehérvári külső VII. kerületi népkonyha javára e hó 27-ikén délután 5 órakor műkedvelők szíves közreműködésével meghívott közönségnek hangversenyt rendez. A hangversenyen Rickl Edit és Markos Olivér Farkas Imre egy új egyfelvonásos kis darabját játsszák el. Madarassy-Beck Gyuláné báróné kuplékat ad elő, Biró Leoné és Matuska Miklós énekel, Kolozsváry Miklósné szaval és Paksy József hegedül. Az előkelő társaság nagy érdeklődéssel néz a hangverseny elé.

*

10-es huszárok népnünpélye. A székesfehérvári 10-es közös huszárezred tisztikara, Véber Lajos őrnagy vezetésével sikerült kerti-ünnepélyt rendezett pünkösdi vasárnapján, a városi lövölde parkjában. A gyönyörű kert virágzó fái alatt a város és környékének előkelő hölgserege szorgoskodott, hogy az ezrekre menő közön-

Kiss Erzsi.

Beőthy Baba.

Bernauer Lujza.

Major Henrik karikaturái.

gróf Mailáth Stefánia, a Zsófia Leányegyesület elnöke.

ség jól érezze magát. *Széchenyi* Viktorné grófné, *Horty* Istvánné, és *Szücs* Jenő alispán felesége kínálták a hűsítő italt a pezsgős sátor látogatóinak. *Dexa* Dezsóné *Viki* és *Vera* leányaival apró játékokat, ezerféle hasznos háztartási cikket árultak — békeárakon. *Balassa* Sándorné és *Imréné*, *Heltay* Jenőné, *Kar!* Istvánné és leánya, *Hetyey* Jánosné az éhes közönséget látták el minden jóval. *Széchenyi* Sári, Márta és Irma grófnők szivart, cigarettát kínáltak, mindenki vehetett, amennyit csak akart. Fialat lányok ropogós sóskifliket, friss virágot árultak az olasz harctérről itt időző huszártisztek segédkezése mellett, kiknek buzgólkodása *Haidekker* Győző kapitány agilis vezetése mellett nagyban hozzájárult az est sikeréhez, mely az ezred özvegyei és árvái javára hatvanezer koronát jövedelmezett. A jelenvoltak közül a következők neveit sikerült feljegyeznünk: *Bárczy* Gusztávné, *Bárczy* Judith, *Kulcsár* Baby, *Bunczel* Daisy, *Véber* Lajosné, *Körmendy* Baba, *Báró* Jenőné, *Schranz* Jánosné, *Nagy* Zsigáné, *Szölgvény* Marich Julia, *Koller* Edith és *Koller* Bellis.

*

Reuter Gabriella. Ennek a finomtollu német írónőnek egyik bájos novelláját találják olvasóink ebben a számunkban. *Reuter* Gabriella a német széppróza egyik legjelesebb képviselője, kiváló ismerője a női lélek legtitkosabb mélységeinek, aki regényeivel és novelláival európai hírnevet szerzett magának. A jeles írónő novelláiból többet is be fogunk mutatni, szintegy a német széppróza más elsőrangú művelőinek dolgából is sűrűn fogunk a jövőben fordításokat közölni.

*

Utban Odessza felé.

Belgrád, 1918 május.

Du Bois svájci őrnagy társaságában *U.-vonaton* indulunk Budapestről Belgrádig. Az *U.-vonat*nál ne tessék valami tengeralattjáró vasútszörnyetegre gondolni. Drezdából jön s közvetlenül Belgrádig rohan az *Urlauber-Zug* s csakis katonai menetlevéllel, *Offener-Befehl*lel foglalhat benne helyet halandó. A sárga karszallagos pályaudvari tiszt urak harsány hangon rendelkeznek, sok szegény hazaigyekvő katonát parancsolnak vissza

a zsufolásig megtelt vonatról. A kíséretünkre mellénk osztott hadnagy s két tisztiszolga segítségével rövidesen megtaláljuk fentartott fülkénket, jó csomó podgyászszal elhelyezkedünk s mialatt a hadnagy »nyílt parancsunk« lebélyegeztetése végett a pályaudvari parancsnokságra siet, van időnk körülnézni. Rengeteg német katona, tiszt, közlegény s néhány ápoló nővér utazik a vonaton. A kocsik zsufolva. Mulnak a percek, indulásra kész minden, hadnagyunk azonban sehol sem látható, aggódva lessük érkezését, ments' Isten, hogy lemaradjon, nála minden iratunk, főleg a mindenható »*Offener Befehl*«.

— Ne indítsák még egy-két percig a vonatot, — kérleljük a vonatkísérő tisztet, — a hadnagy minden pillanatban megjöhet.

Öt percre még visszatartják a már-már induló masinát, tovább azonban nem lehet. De hopp! Lelkendezve rántja fel a kupéajtót a kísérő hadnagyunk. Utolsó percben ugrott fel az induló vonat utolsó kocsijára s pontosan elintézve a hivatalos elintézendőket, boldogan jelentkezik.

— Jelentem alásan, itt vagyok s kérem parancsukat.

Belgrádban *Lončarevic* Dusán kapitány autóval vár. A tiszti menageban a késő esti idő dacára pompás vacsorát tálalnak, a Grand Hotelben tiszta szobát kapunk. Minderre nagy szükség van a szerbek volt fővárosában, mert előrelátó gondoskodás nélkül az »idegenforgalom« részére még türhető kényelem sem helyezhető kilátásba.

Első bevonulásunk rövid ideje alatt, 1914 december ötödikén jártam utoljára Belgrádban, nagyot változott azóta a város képe, katonai rend, tisztaság, élénk forgalom mindenfelé, a lakosság kétharmada visszatért, a sok katonai feliraton kívül alig emlékeztet valami, hogy megszállott területen járunk. A nevezetes *Moszkva* szálló lakatlan, csupán földszinti kávéházi helyiségeit vették igénybe katonáink. A bejárat fölött felirat: »K. u. K. Offiziers- und Beamten-Casino« messziről elárulja hivatását. A kaszinó központja a belgrádi életnek, minket is bevezetnek s itt tartózkodásunk idejére rendelkezésünkre bocsátják kényelmes helyiségeit. 1914 decemberében tíz lépésre a *Moszkva* épületétől láttam egy, az utca kövezetében felállított akasztófán lógni egy fiatal komitácsit, akit éppen akkor csíptek el, amikor a szomszédos Balkán szálló pincéjében bombát akart elhelyezni, hogy elkvártélyozott tisztjeinkkel együtt légberöpitse. *Szép* Ernővel találkoztam a látványos kép előtt, kiváló íróbarátunkat ott fotografáltam le a rémes faalkotmány alatt.

Az üres lakások nagy tömegéért azonban bátran megirigyelhetné a magyar főváros Belgrádot. Igaz, hogy csak a bombalátogatott épületek lakatlanok, egy kis igazítással azonban tulontul jó elhelyezést nyerhetnének még bennük a lakásnélküli budapestiek.

Másnap reggel nyolckor a Grand Hotel előtt pöfögött a pompás katonai autó, melyet szerb tartózkodásunk idejére rendelkezésünkre bocsátottak.

Első utunk az annyi jó magyar vérrel áztatott *Avala* hegyre vezetett. Belgrádra s keresztül a Dunán egész a pétervárad-i erődökig, a hegy más oldaláról messze Szerbia belsejébe láthattunk.

Szomorú emlékek. Összelőtt, félig épített piszkos szerb falvak mellett rohan a gép. Utitársam, *du Bois* svájci őrnagy közlelőre látni szeretné a házakat. Bejárunk egy ilyen falut. Gyerek és asszony a lakója.

— Hol a férjed?

— Elesett a nagy csatában.

— Fiaid voltak?

— Három elesett, három osztrák fogságban.

— Van ennivalótok?

— Két tehenem, disznóm is van, nem volna baj semmiben, csak már a férfiak hazajönnének. Mikor lesz vége a háborúnak?

Egy 85 éves toprongyos öreg paraszttal állunk szóba:

— Van-e még komitácsi Szerbiában?

— Már hogy volna, hiszen mind megöltétek őket. Hej, bárcsak husz évvel kevesebbet hordanék a hátamon, első lettem volna a komitácsik között.

A hontalanná vált szerb árvák otthona megható látvány. A pizsokból, nyomorból összeszedett gyerekek ma jól öltözött, katonás fegyelemben nevelt pufókarcu kis kölykök. Mesterségre tanítják őket, magyarul is gagyog némelyik. A magyar látogató tiszteletére eléneklik a himnuszt. Összeszorított ajakkal, nehezen fojthatok el egy feltörő könyvet.

Banjica kis mintagazdaság, melynek vezetője büszkén hangoztatja, hogy Tisza István is meglátogatta körutja alkalmával. A szerb juhsajt különös készítési módja kiválóan érdekel; Szerbiában a félig kész, még ki nem gyurt sajtot eszik. Így is izletes, a mi felvidéki brinzánk azonban, biz' Isten, jobb.

Estére ismét Belgrádba térünk. Szerb színelőadást hallgatunk. Br. Rhemen kormányzó rendelkezésünkre bocsátotta páholyát, melyben a királyi konakból áthozott trónszékeken ülünk. Azonban a színpad sem kevésbé előkelő, egy főúri szalont a trónterem butorával rendeztek be.

A színház zsufoolásig telve már hazatért, megnyugodott lakossággal ...

D. I.

*

Házasság. simai *Mező* Béla dr. és *Maric* Dóra e hó 21-én d. e. 1/2 11 órakor tartották esküvőjüket a Deák-terti ágostai evangélikus templomban.

*

Lévay Józsefnél.

Benyitottam Lévay Józsefhez a miskolci ódon ház földszintjén levő szállására. Az ő igazi otthona nem ez, hanem a lombok közti puha fészek: Péteri. Virágnylástól lombhullásig Péterin meláz a multról a költő, ám a magyar irodalom hőskorának ez utolsó mohikánja semmiképp sem szakította meg kapcsolatát a jelenel. Nem tartott Gyulai Pállal, ki minden elől, ami ujnak mutatkozott, valósággal eltorlaszolta magát és szerette volna magával együtt eltorlaszolni az írói nagyságokat, kiknek fegyverhordozójául szegődött. Reviczky Gyulát és írói bajnokságait Gyulai Pál elintézhetőknak vélte azzal, hogy őket kozmopolitáknak nyilvánította. Lévay azonban hivatalosan is felavatta a *Pán haldlának* költőjét. Egyik verseskönyvét: a *Magányt* a Kisfaludy-társaság Lévay József ajánlására adta ki. Ajánló jelentése mélyreható esszé, mely Reviczkyt, a legszigorubb mértékkel bírálva, mondja ki jelentős lírikusnak. Ez a különvélemény különbözteti meg Lévay Józsefet Arany János fegyverhordozóitól, kiket a legélesebb ellentétek választottak el a modern költészet amaz első uttoróitól, kiknek egyike Reviczky volt. Magát a mestert: Arany Jánost Reviczky Gyula több tanulmányában újra értékelte, mint mostanában Babits Mihály Vörösmartyt.

S Lévay József, ki a Kisfaludy-társaság tavalyi ünnepén Arany Jánost a legméltóbban ünnepelte meg, ódai hangulatban beszélt Arany Jánosról. Elmondta, hogy minő volt barátai körében és családi tűzhelyénél. A *Csendes dalokban* megénekelte feleséggel sohasem zördült össze, mert mint mondta Lévaynak: ha a fele-

ségem haragudott, én fojtottam vissza haragomat, ha pedig én haragudtam: a feleségem csöndesedett el mindjárt. Így voltam barátaimmal is. Sohasem ingereltem őket ellenmondással, akkor sem, ha magamban nem adtam nekik igazat. Petőfinek is csak így maradhattam imádott Jankója. Tompa Mihály oly szilaj, dacos, engesztelhetetlen volt, mint Petőfi. Arany Jánossal tartós barátságban maradhattak Petőfi is, Tompa is, annál kevésbé egymással.

A szakítás után Tompa óhajtott közeledni Petőfihez. Tudta, hogy baráti körükben Arany Jánoson kívül csak Lévay József volt Petőfivel mindenkor felhőtlen barátságban. Aranyt nem bír a Szalontáról kimozdítani, tehát Lévayt hívta magával Petőfihez, ki akkor Pesten a többször leirt Dohány-utcai lakásban mint fiatal férj a nagyvilág elől zárkozva élte a maga világát Juliájával. Éppen Shakespearét olvasták, mikor a két költőtárs benyitott. Ugy képzelem: ha Lévay József lépett volna elsőül, megértve a helyzetet, nem zavarta volna fel a szerelem a és poézis kettős mámorából az ifju párt. Hozzásimult volna a hangulathoz és olybá vehették volna őt barátjaival együtt, mint a színjáték uj szereplőit, kik a jelenet változását idézik elő. De végzetesen Tompa tört előre. Fellépésében megvolt az a követelés, hogy dobják félre Shakespearét és dobjanak félre mindent, mikor Tompa Mihály jelenik meg. Petőfi, az önuralomra képtelen lírikus, haragosan rámondott Tompára, Tompa pedig a visszaüzdött titán haragjával kirontott a lakásból. Lévay belátva, hogy az így elrontottakat jóvátenni nem lehet, követte Tompát, ki Petőfinek sohasem bocsátott meg.

Lévay szeret Tompáról beszélni. Elmondta, hogy halhatatlan barátjai közül Tompát szerette legjobban. Levelezésüket a rimaszombatiaknak ajándékozta, kik Tompa ereklyéit összegyűjtötték.

Tompa Mihálynak vannak költeményei, mint az *Isten akaratja*, melyekben az Isten ellen lázad fel. És ha Lévay azzal akarta őt csillapítani, hogy papi hivatását emlegette, ez olaj volt a tűzre. Ha papi ruhát viselt is, Tompa Mihályban mindenkor a költő kerekedett felül, ki felzaklatott indulatait úgy öntötte, ki hogy egyetlen cseppjük se maradjon a fenéken.

De ez a zaklatott, lázongó lélek volt nemzetének legszeretettebb költője több mint egy évtizedig, a forradalmat követő években. A *golyóhoz* irt költeményét az akkori nemzedék a legszebb magyar versnek tartotta. Tompa gyönyörű allegóriái a próféta ihletével vigasztaltak, tüzek voltak a sötétség éjjelén.

A szabadságharc idején Lévay kitartó munkatársa volt Szemere Bertalannak, ki rábizta hivatalos lapját: a *Közlönyt*. Aradon érték őket a magyar fegyverek legszebb diadalainak örömhírei. A győzelmi mámor közepett érkezett Palmerston levele. Sürgette a magyar kormányt, hogy ragadja meg a kínálkozó alkalmat, most kösse meg a békét az osztrák császárral. Tudatta, hogy az osztrák diplomácia már kétfelé is keres segítséget. És sem Oroszország, sem Poroszország nem idegenkedik attól, hogy a segítséget megadja. Palmerston felajánlotta a magyar kormánynak, hogy a békét ő fogja közvetíteni. De a győzelmi mámor elfojtotta a

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. e. 11-1-ig, d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74-34.

Az eperjesi 3. honvédtüzérek kabaréja.
Pfannl Jenőné, mint facipős hollandi lány.

megfontolást, a magyar kormány nem fogadta meg Palmertson intelmeit... Lévy elmélkedett: Hogy alult volna a magyarság jövődjéje, ha elmarad Világos, ha elmaradnak az elnyomatás éve, ha a hatvanhetes kiegyezés helyett Palmerston segítségével a győzelmesen független Magyarország tárgyál Ausztria urával?

Visszaszállva a jelenbe, elmondta Lévy, hogy költői ere nem apadt el. Kint kora ifjúságában, most is csak a lírát miveli, más műfajokkal most sem kísérletez.

Ugy hiszem, Lévy Józsefnek még sok a mondanivalója. Olyan is, amit senkisémondhat el, egyedül ő. Bizonyosságul idézem Arany Jánosról írott ódáját, mely ünnepe költőnk nem csupán dicsőíti, de szinte elevenítve varázsolja vissza közénk.

Más hurt rezdit meg Lévynek a *Papirmalom* című új költeménye, melyet elmondott nekem. Péterin fogamzott meg ez is. Egy kis fiu papirból malmot készít és kipróbálja a Nyögő-patakban, ez a patak elkapja a kis papirhajót és vele a Sajóba nyargal. A Sajó is tovább adja. A Tisza kaput nyitva örül neki. A Tiszának jóságos árja rábizza az öreg Dunára, a Duna átadja a szomszéd tengernek. S a kis hajó, mely az ég szeméből egy sugárt keblébe zárt, a nagy tengeren is vigan siklik hullámról-hullámra, fennen lengeti vitorláját és csillag a napfényben... Jelképezi a költő lelkét, a végtelenség nagy tengerén is fenmaradva és csillogva folytatja örök utját.

Koroda Pál.

Szürke órák.

Irta Reuter Gabriella.

Egész nap esett. Helén az ablakhoz ment és kinézett az utcára. Még mindig ömlött a szürke ár az égből és kopogtak az apró cseppek az ablaküvegen. Még mindig ugyanaz az egyhangú zaj, az az unalmas sóhajtozás a kályhában.

Helén varrt és egy rövid levelet irt. Hat óra volt és az alkonyat az ablak alatt leselkedett. Mint ahogy a köd befödi a tengeren csöndesen haladó hajót, úgy szakadt a szomorúság az asszonyra. A nedvesen csillogó, piszkos utcáról melankólia szállt föl hozzá és Helén türelmetlenül sóhajtott. Azt hitte, eláll az eső és egy kicsit még kimehet. Nem vágyott kék égre, verőfényes napsugárra és beérte volna egy csöndes, nyugalmas órával is.

De most annál jobban zuhogott és odakint óriás buborékok táncoltak a fekete kövezet fölött. Egy kocsi robogott el az ablak alatt. Csatakos bőrhuzata tele volt fecskendezve sárral, a lovak feje szomoruan lógott és a bakon a kocsis elkeseredetten gubbaszkodott esőköpönyegében.

Istenem, — gondolta Helén, — milyen ostoba, szomorú élet lehet így éjjel-nappal a bakon ülni és lusta dögöket hajsolni az utcákon. Helén újra várt, tulajdonképpen azt sem tudta, mit akar. Minek is ilyen utálatos, csunya időben elmenni hazulról. Okosabb volna, ha otthon maradna. De valami gyerekes vágy vonzotta most az emberek közé. Őt, aki máskor büszkélkedett azzal, hogy szereti a magányt, és hogy elég magamagának. De most szomjas volt a szórakozásra, és nem bírta tovább egyedül a napot.

Máskor is volt már vele így ebben az órában. Még aranyos tavaszi fényben is, talán akkor még inkább. Valami csodálatos türelmetlenség volt ez. Vágy és lemondás, unalom és életkedv egyszerre. Maga sem tudta, hogy micsoda...

Sohasem várta meg, míg a bizonytalan érzelmek fájdalommal érik, rögtön elrohant hazulról, mihelyt jönni vélte messziről. Elrohant? Hiszen persze, hogy lassan, illedelmesen ment el hazulról, látogatóba, vagy vásárolni, de azért mégis szökés volt ez.

Kihez mehetne most például? Bertholdnéhoz? Ott legalább jó teát talál. És pletykát. Irtózott ettől a szellemes csevegéstől, a nőkérdés, a szociális probléma, a házasság fölött való disputáktól. Egymásra licitáltak a vitakozók, mint a létra foka, de ez a létra nem vitt föl sehova, csak az üres levegőbe.

Vajjon Rudolf is ilyen rosszkedvű most? — kérdezte magától és elmosolyodott erre a gondolatra. Az ügyvédi irodában, a nehéz pörök között ér is ő rá ilyen kilátástalan melankóliára! Milyen különböző a férfi és asszony élete, ha még olyan boldog házasok is.

Helén visszament az íróasztala mellé, kezébe vette az imént megirt levelet, szórakozottan elolvasta a címiratot és egykedvű mozdulattal újra az asztalra dobta. Ez is olyan barátság volt, amitől valamikor nagyon sok szépet várt. Most már régóta nem volt mit mondaniok egymásnak. Egyáltalában nem volt értelme, hogy irt neki, hiszen mindig kisebb levélpapírost használt. Mi köze ehhez az asszonyhoz, mit törődik vele?

A szél most kegyetlenül megrázta az ablakot, mintha dühös jajveszékelés szakadt volna ki a felhők közül, azután ismét bő patakban hullott az ég könye. Mintha a természet szükségét érezte volna, hogy min-

den jókedvét elsirja és valami vég nélkül való szomorúságnak engedje át magát.

Helén fázott. A keze hideg volt és úgy érezte, hogy percről-perce több joga van a kétségbeesésre. Pedig mindenki boldognak tartotta és maga is elhitte magáról. Gyakran mondogatta magában, hogy arra is elég erős volna, hogy boldog legyen akkor is, ha az ura elveszti a vagyonát, vagy ha betegség látogatja meg. És eszébe jutottak szép nyári utak, lágy zenék, illatos virágok, mosolygó képek.

Hát van értelme ennek a gyerekes szomorúságnak? Hát nincs menekvés ebből a szürke ködből? Nincs. Sehol ezen a földön. És nem csoda, ha az emberek tulvilágot teremtettek maguknak és bizonytalan álmokat szóttek vigaszként a jövőről. Vagy különös örömeiket kerestek: ritka levélbélyegeket gyűjtöttek, drámákat irtak, megtanultak kerékpározni, hegyi turákat csináltak, vagy lázasan dolgoztak olyasvalamiért, amiről maguk is tudták, hogy nem sok célja van. Mások meg fölgyújtották a szomszédjuk házát s ha véletlenül hatalmukban állott, romba döntötték az egész világot háborukkal és csatákkal. Vele szemben az első emeleti asszony pedig örökösen a butorait rakosgatja és a cselédjével veszekszik. Alapjában véve, mind egy és ugyanaz: örökös menekülés, aggodalmas küzdelem a kimondhatatlan, megfoghatatlan valami ellen, ami minden embert felőrölt és amiről senki sem tudta, micsoda, honnan jött és hova megy. Csak egy bizonyos: hogy legyőz bennünket mindnyájunkat. Vagy mi győzzük le őt. Ki tudná megmondani: diadal-e vagy vereség a halál...

Helén lehunyta szemét és átengedte magát a nagy csendnek. Lassu, nehéz könyvek perdültek a csukott pillák alól, lesiklottak a puha arcon és hangtalanul veszttek el ruháján. Kint úgy csapkodott az eső, mintha szellemujjak doboltak volna az ablakon. A szél sikoltozott és magával ragadta a Helén sóhajait.

Oh, mennyire egyedül volt most... Csak egy embert! Egyetlen embert, akit szeressen! Ha Rudolf most jönne és a karjai közé venné végtelen megértéssel...

— És ha csakugyan jönne, — tudna-e segíteni rajta? Hiszen Rudolf is mindig egyedül maradt, mint ő. Mindig volt olyan kérdés, amelyben nem értettek egyet és mindig volt lelkében olyan terület, ahova Rudolf nem tudott belépni.

A szerelem órái? Egymásra tapadása szívnek és szájnak, vad, fájdalmas kísérlet egyé tenni... Azután úgy van ismét minden, amint volt. És egyik sem tudja, mit gondolt, mit érzett a másik...

Már nem esett annyira. Le akarta küzdeni magát. Elővette a köpenyét, kalapot tett, gummicipőt huzott és elhatározta, hogy Walborgnéhoz megy.

Ez megváltó gondolat volt. Hogy ez előbb nem jutott az eszébe. Walborgné ismerte a sorsot, nem hitt a barátságban és nem tartott számot rá, hogy boldogítsa valaki. Kellemes asszony volt. Helén arra gondolt, hogy milyen nyugodt kézzel fogja levenni róla nedves köpenyét. Már égni fog a lámpa és ők ott ülnek a kis ottománon és halkan

beszélgetnek egymással. Arról fognak beszélgetni, hogy milyen csodálatos minden és milyen bolondok az emberek és milyen haszontalan dolgokat csinálnak. Helén arra gondolt, hogy Walborgné az öreg mosónőjének szállóigéjét fogja idézni: «Nekem egészben véve nem tetszik az eset.» Ezen már egyszer igen jót nevettek.

Lent az utcán a levegő frissen csókolta az arcát és tetszett neki a harc, amit a szélben az ernyőjével kellett vívnia. Amikor odaért a házhoz, sietve ment föl a lépcsőn, de feltűnt neki, hogy a lépcsőház nem volt kivilágítva. Ha nem lenne otthon Walborgné! Nem, erre nem is akart gondolni. Annyira vágott utána. Dobogó szívvvel nyomta meg a csengőt. Hallotta a szive dobogását, amikor a jól ismert lépéseket leste. Senki... Néma csönd... Újra csöngetett. Szomoruan nézett vissza az ásitó lépcsőre és teljesen reménytelenül harmadszor is megnyomta a gombot.

Hazafelé indult. Lent a sötét utcán sírva fakadt. Jól esett neki a sírás. A keble gyermekesen zihált és a könyve bőven patakzott és összefolyt az esővel. Most nem gondolt az időre, csak sirt, először viharosan, azután megbékélve, csöndesen. Amikor a házuk elé ért, felszárította zsebkendőjével könyeit és fölnezt a lakásuk ablakára. Vörösös lámpafény szűrődött le hozzá. Egészen kicsi kis fény, de Helén mégis örült neki. Rudolf várta odafönn.

— Asszonykám, — mondta jókedvűen az ura, amikor belépett, — pompás anyagom van. Most már nem kétséges: a védencem ártatlan. No, de szaladgáltam is az érdekében ebben a kutya időben.

Helént nem érdekelte az ember, akit az ura védett. De azért mosolygott és engedte az urát beszélni. Csupa idegen dolgot mesélt a férfi, néha nem is igen értette, amit mond. Közben teát készített Rudolfnak és a férfi apró halakkal kínálgatta asszonyát, amiket magával hozott haza, mert tudta, hogy Helén szereti. És Helén élvezte az ura örömét és megtalálta a kapcsot, mely életüket összefűzte... És úgy érezte magát, mint aki mély, sötét vizek árjából egy kis zöld szigetre menekül.

Odakint zuhogott az eső és jajgatott a szél.

Beinfner Ernő honvédhuszárezreides és két fia István és László a harctéren.

Az eperjesi 3. honvédtüzérek kabaréja. A veres ász élőképe: báró Ghillány Lászlóné, deménfalvi Meliorisz Lenke.

Szépségápolás.

Az elhízás.

Sokat irtak és beszéltek már róla, — a Banting-kuráról, mely kizárólag sovány husra szorítja a beteget, a Tarnier belga doktor tejdiétájáról, Lindewieséről, ahol száraz zsemlyét esznek és pokrócokban izzadnak az emberek. Egyik kura sem bizonyult tökéletesnek s ha elérhető is velük némi eredmény, amikor a lesoványodott ember visszatér előbbi életmódjához, a hizás újból elkezdődik. Legtöbbet ér talán az Ebstein göttingai tanár gyógymódja, melynek két főelve szerint a lesoványodás teljes eredményét ne akarjuk már egynéhány hónap alatt elérni, kuránkat pedig olyképpen rendezzük be, hogy egész életünkön át könnyen folytathassa. Ebstein kurája megengedi, hogy a táplálék zsirt is vigyen a szervezetbe s ekképp eléri, hogy a test szervi fehérjéje nem csökken és meggátolja a gyomorrontást. Természetes, hogy az Ebstein rendszerénél is engedelmessé kell a lesoványító kura ama legfőbb parancsának, hogy az összes ételmennyiség lehetőleg redukálандó és éppen ezt a pontot tudta kitűnően összeegyeztetni a gourmandok igényeivel. Az evés a kura alatt lassan történik és csak addig szabad enni, amíg az első éhség érzete ki nincs elégítve. Kenyérből legföljebb száz grammot enged meg egy napra a kura, de többet az okosan táplálkozó ember nem is kíván. Ebstein csak kevés táplálékot tilt el teljesen, így a sört, a cukrot és egyéb édességeket és a burgonyából ké-

Brachfeld F.

kamarai szállító
Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.
Uri ruházat mérték szerint. Tábóri selyemingek.
Női és férfi kész felöltők.

szített mindennemű eledelt. Semminemű husételt nem tilt el és naponként 80—100 gr. zsír fölvevését engedi meg. Ebstein igyekszik leszoktatni a pácienszt a reggeliről, az ozsonnáról és legnagyobb fontosságát az ebédnek tulajdonít. Napi menüje egyébként a következő: Reggel egy nagy csésze fekete tea, tej és cukor nélkül, ötven gramm fehér, vagy ugyanennyi piritott barna kenyér. Ebédre, délután két óra tájban leves (lehetőleg kövér velővel), 120—180 gr. félkövér sült, vagy főtt hus, kövér mártással, hüvelyes veteményből készült főzelékkal; kevés saláta vagy cukrozatlan, sült gyümölcs; italul két-három pohár bor. Ebéd után közvetlenül tea, úgy mint reggel. Vacsorára 7—8 óra tájban télen rendszeren, nyáron alkalmilag egy csésze fekete tea, tej és cukor nélkül; egy tojás, vagy e helyett kevés kövér sült hus, harminc gramm vajaskenyér, esetleg kevés sajt vagy friss gyümölcs. Ezzel az étlappal a legelkényeztetettebb gyomrot is ki lehet elégíteni, ha valaki csak egy kicsit is tud áléhességének parancsolni. Mert a legtöbb nagyevő nem a test szükségleteinek engedelmeskedik, hanem annak a hamis érzetnek, hogy ő még éhes. Az Ebstein-féle kura egyébként már nem új. A legmodernebb és elég jól bevált fogyasztókúra neve: világháború. Az alkalmazása egyszerű és praktikus és akinek nem használ, az vagy gyógyíthatatlan elhíjasodásban szenved, vagy — hadimilliomos.

B. S. Nagyvárad. Bizonyára a természettől rendes, normális a bőre, csak a helytelen kezelés által lett száraz és merev. Ha száraz az arc, sem benzoltinkturát, sem boraxot nem használunk a mosdóvizbe. Főlforralt, majd lehűtött vízben mosdunk túlzsiros szappannal napjában egyszer. E tényt jó zsiros kenőcsöt használunk lanolinost, sőt nappal a puder alá mindig veszünk könnyű nappali kenőcsöt. A bőr üdeségét enyhe masszázssal növelhetjük, még pedig ütögető masszázssal. Az arc izmos részeit az ujjhegyekkel ütögetjük enyhén nyolc-tíz percig, míg az arc kipirul, természetesen előbb kenőccsel bekenjük a bőrt, hogy ne huzódjon. Ha az arc bőre száraz, bizonyára a haja is az s ez esetben nem jó hetenkint mosni, kivált porsamponnal nem. Folyékony sampont kell használni, ami neutrális lugot tartalmaz vagy epeszappant, ami házilag készül s természetes kénsvartalmánál fogva a hajnak nagyszerű, selymes puhaságot ad s nem török. Ha régen hullik és erősen a haja, forduljon orvoshoz. Bizonyára nagyfokú vérszegénység az oka s ezt csak orvos van hivatva megállapítani és gyógykezelné. A szeplő ellen használjon Schadek-féle arcvizet. — 18 éves, Nyitra. Ebben a korban a pattanás múltó jelenség, kivált, ha csak a homlokán mutatkoznak. Mosakodjék meleg vízben Berger-féle kátrányszappannal, naponként egyszer dörzsölje le a bőrét alkohollal, éjjelenként hintse be arcát rizsporral és ügyeljen az emésztésére. Ella, Pozsony. 1. Száraz arc, bőrnél nem ajánlatos az arcot gőzölni, mert a gőztől még szárazabb lesz a bőr. Ha annyira kényes a bőre, akkor ne mosakodjék vízzel, hanem reggel és este lanolinos kenőccsel törölje át arcát. 2. A szeplőt véglegesen elmulasztani nem lehet, csak enyhe koptatással halványítani. Irasson házi orvosával erős bismuthos kenőcsöt.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Életöröm. Mi igenis nagyon megértjük, ha egy fiatal leány szépségben és örömben akarja élni tavaszi éveit, ám nem bizonyos, hogy valódi öröm-e és igazi szépség-e az, amit maga hajsza. A tánc, a társaság lehet öröm és a bók és a hódolat lehet szép, de hogy egyedül ezek lennének az élet szépségei és örömei, azt kétségbe kell vonnunk. És azt hisszük, ha majd ön a sors nagy választójához jut, ön is meg fogja érezni, hogy más öröm és más szépség is van a világon. Egy kicsit sajnáljuk, ha a kedves papa korlátozza a maga mulatságait, de talán a mai nehéz időkben elég komoly oka van rá. Általában meg kell mondanunk, hogy maguk kisleányok kezdik elfelejteni: micsoda szörnyűséges, rettenetes éveket élünk, hogy a maguk nem csittuló életkedve alatt, lenn a mélyben, mennyi szenvedés, mennyi nyomorúság nyög elnyomottan és magára hagyva. Nem vesszük rossz néven, hogy a háborus évek önmegtartóztatása után az idej farsangban újra felcsapott ellenállhatatlanul a fiatalság vidámsága és gondtalansága, de a táncból, a könnyű jókedvből talán már kissé elég lesz!... Ne szokják meg annyira ezeket a véres napokat! Próbáljanak újra, ha csak egy kis időre is, visszavisszatéríteni az első év komoly és méltó hangulatához, nem állszenteskedésből, hanem meggyőződésből. Próbálják néha átérezni, hogy most állunk a legnehezebb, a legkeservebb órák előtt. Az öröme és a szépségre még lesz idejük elég a béke forró napjaiban, de most, amikor a katonák és a dolgozó polgárság az utolsó erőfeszítésre készül, türtőztessék meg vágyaikat és keressék az örömet és szépséget a szenvedés könnyeinek letörlésében — a jószágban, mely a világon a legtisztább öröm és a legtündöklőbb szépség. — *G. O. Kaposvár.* **A Pál-utcai fiúk,** Molnár Ferencz gyönyörű diákrege nye nemrég jelent meg a Magyar Könyvtárban. — **Vitakozó bakfisok.** Ilyen nevű urat többet is ismerünk. Sziveskedjenek közelebből megjelölni, legalább a foglalkozását és a tartózkodási helyét, hogy felelhessünk. — *G. I. Budapest.* A kérdett cím: IV., Ferenciek-tere 9. — **Napsugár.** Hát bizony ez a vers nem jelenhetik meg, mert nagyon kezdetleges. Később talán jobbat is fog tudni, egyelőre tehát csak magának írjon. Különben is higgye el, Goethe dalnokának van igaza, aki énekel, mint a madár az ágon és minden költőnek maga a vers a jutalma, nem pedig az, hogy nyomtatásban megjelenik és mások is olvashatják. — *T. B. Kolozsvár.* Ilyen könyveket a Kultura és Tudomány gyűjteményben találhat. — **Arany.** Nem! Ezek a versek igazán nem fényesek... Ugy látszik: nem minden fénylik, ami arany. — **Kassai leány.** Nem értjük a nagy bánkódását és nem is vesszük nagyon komolyan. Végre is, ha jogszigorló ur megbukott közjogból, a pótvizsgán még mindig keresztül mehet egy pár hét múlva. Ha csak ez az akadály boldogságuknak, akkor ne féltsék: az ország nem lehet meg a közjog nélkül, de a szerelem igen. Egyébként, ha a fiatal urtól kevésbé kívánta volna, hogy állandóan magánál legyen, talán többet ült volna a könyv mellett és most nem kellene busulniok. Hogy magának miköze a túrmezei grófhhoz, kinek nehéz közjogi személyisége miatt támadt véleményeltérés ideálja és a tanár ur között? Bizony semmi, de ha valaki jogtudor akar lenni, akkor nemcsak az imádott hölgy szeszélyeit kell ismernie, de például az ilyen nevezetes közjogi személyeket is. Maga semmi esetre se haragudjék a túrmezei grófra, aki csak a vizsgai kérdésben keilemetlen, de az életben a legkedvesebb és legfinomabb

ur. — **Cyklámen.** Ezek a versek egészen diletáns dolgok, nem igen biztathatjuk. Azt hisszük, megfeleltünk a kívánságának és nem voltunk udvariasak! De akinek nem célja, hogy poéta legyen, az nem is az. — *H. B. Temesvár.* 1. Szemere György. 2. Mariay Ödön. 3. Ráskai Ferenc. — **Méz.** Most, amikor az akác nyilni kezd, nem adhatunk tanácsot, sétáljon-e az akácos erdőben és hallgassa-e meg, amit az a fess huszár annyiszor kérdez, hogy akar-e a felesége lenni. Az akácnak édes a méze, édes az illata és édes alatta a szó, amely a szerelemről suttog, de hogy az édességből kóstoljon-e, — azt mindenkinek magának kell eldöntenie! Csak egyet mondhatunk, ha maga is szereti azt a legényt és egyetlen akadály, hogy maga önálló szeretne lenni, akkor csak hallgassa meg. És hallgasson rá, mert igaza van: az önállóság lehet büszke érzés, de egyedüliséget jelent, — a leányszív pedig nem arra való, hogy egyedül legyen, mert az élet útját könnyebb párosan járni, mint önállóan. — **Vidéki.** Szabad-e engedni, hogy

kezet csókoljanak? Attól függ, hogy ki az, aki kezet akar csókolni és attól, hogy mit érez mögötte ő — és mit maga. — **Konfettik.** Rosszak — ne haragudjék — nagyon rosszak. — **T. U. Zilah.** A kérdett regény Drasche-Lázár Alfréd első műve. Bármely könyvkereskedésben megkaphatja, de megrendelheti lapunk kiadóhivatala útján is. — **J. comtesse.** Nem bizonyos, hogy mikor. Majd értesíteni fogjuk — addig is hálás köszönet. — **Képzelt beteg.** Alighanem tényleg baj van a szive körül, de az gyakran fordul elő így május végén. A tavaszi bánat egyszerre virul ki a pünkösdi rózsával. Gyógyszert nem tudunk rá, azt hisszük nincs is. — **Régi olvasó.** A *porban* című regényt Török Gyula írta. — **Szergef.** Az összehasonlítás többé-kevésbé ügyefogyott dolog és alig van jogosultsága az irodalomban. Tolsztoj és Turgenjev egymás mellé állítása olyan formán, hogy melyik a nagyobb teljesen művészietlen és irodalomellenes gondolat, olyanféle, mintha a fenyőt össze akarná hasonlítani az almával. Aki igazán szereti az irodalmat, az minden igazi költőt élvez, de nem foglalkozik ilyen fölösleges összehasonlításokkal. — **Olga.** Hogy miért nem hisz önnek a tanár ur? Valóban nem tudjuk. És miért nem nyilatkozik? Ezt még kevésbé tudhatjuk. S hogy végül mit csináljon? Viselkedjék úgy, hogy hihessen magának — akkor talán még nyilatkozni is fog. — **K. M. Fiume.** Ezt így nem tudjuk megmondani, ismerünk kellene közelebből a körülményeket. Elítélni senkit sem kell — főleg a pletyka után. Jobb, ha egy házasság az előtt bomlik föl, mielőtt megkötötték volna s aki bevallja, hogy nem szeret és

nem akar üzleti házasságot kötni, — még akkor is tiszteletre méltó — ha egy kicsit elkésett ezzel az elhatározással. Jobb későn, mint soha. A férfi is találhat még mást, aki jobban vonzódik hozzá, és ha okos ember, nem irigykedik a szerencsés vetélytársra, hanem maga is boldogságot kíván nekik. — **Treff király.** Egészen rosszul játszott. Coeurt kellett volna hívnia, a carot pedig visszatartani. A bridge-rovatot legközelebb megkezdjük. — **Május.** Az erőnek lehet örülni vers nélkül is. — **Tulipán.** 1. Országgyűlési képviselő. 2. A v. b. t. t. a több. — **br. M. I.** Óhaja szerint intézkedtünk és köszönjük az érdeklődést. — **T. B. Nagybecskerek.** Miért nem szabad késsel enni? Hja kérem, mert ez a szokás. Egyébként mostanában ne törje a fejét ezen, örüljön hogy van, amit villával ehetik.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Az eperjesi 3. honvédtüzérek kabaréja.
A zöld ász élőképe: Lukovich Baby.

Wurmbrandt-Stuppach grófné, Baltazzi Mária grófnő.

Zimmerauer műterem felvétele.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Pápai Ernő műintézete Budapest VI., Szerecsen-utca 65 (Liszt Ferenc-tér sarok.) Telefon 127-05.